

La phrase suivante est grammaticalement intéressante :
« *Heb je (iemand) kunnen zien ?* » (« *As-tu pu voir ...?* »).

La phrase est au passé composé et la forme verbale de « *kunnen* » aurait donc dû être au participe passé mais on a ici affaire à ce que l'on appelle le « **double infinitif** », solution intéressante pour éviter les « **temps primitifs** » quand on ne les maîtrise pas.

Les deux infinitifs font l'objet d'un **REJET**, derrière le complément éventuel (« *iemand* »), à la fin de la phrase.

Ik verwachtte je niet zo vlug terug, Agnes. Je wou toch bij je moeder overnachten en...

Toen ik onderweg van de brand in de Ravenhoek hoorde, ben ik dadelijk teruggekomen.

Er is een schuur uitgebrand. Geen ongevallen. Het volk van Geert heeft zelf de brand geblust.

Maar wat heb je aan je voorhoofd, liefste?

Het heeft niets te betekenen. Een schram. Op de terugweg hadden we bijna een ongeval.

Dat waren de voetstappen die Hassels en Bogaerts hoorden!

In de buurt van Geerts huis dook er plots een gestalte op, die in de struiken vluchtte. De chauffeur moest bruis remmen.

Heb je kunnen zien wie het was, Agnes?

Ja hoor... Het was Pieter Bristel. Hij liep alsof de duivel hem op de hielen zat!